

Χρυσούλα Λουλοπούλου

Η πριγκίπισσα που δεν έτρωγε μελιτζάνες

Εικονογράφηση

Ευτυχία Κουκουζέλη - Δημακοπούλου

Η Χρυσούλα Λουλοπούλου γεννήθηκε στη Δράμα το 1962. Σπούδασε Αγγλική Φιλολογία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Σήμερα ζει στην Καρδίτσα, ενώ μετά από είκοσι εννιά χρόνια στην Εκπαίδευση, εργάζεται πλέον στον Δημόσιο Τομέα.

Το πρώτο της μυθιστόρημα «Η Πρώτη Ευγενική Αλήθεια» (Εμπειρία Εκδοτική) εκδόθηκε το 2002 και το δεύτερο «Ο ψίθυρος του Θεού στο αυτί μου» (Εκδόσεις Επέκταση) το 2008. Ετοιμάζει την πρώτη της ποιητική συλλογή, με τίτλο «Κόκκινος πίδακας».

Συνεργάζεται με το διαδικτυακό κυριακό περιοδικό Mag Newspaper, <http://www.themagmedia.com>

E-mail επικοινωνίας: chrislou62@hotmail.com

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΛΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΤΡΟΓΕ ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ

Εικονογράφηση
ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΟΥΚΟΥΖΕΛΗ-ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Χρυσούλα Λουλοπούλου, Η πριγκίπισσα που δεν έτρωγε μελιτζάνες
ISBN: 978-618-803947-6
Ιανουάριος 2013

Εικονογράφηση:
Ευτυχία Κουκουζέλη-Δημακοπούλου, eutixia.koukouzeli@yahoo.gr

Σύνθεση εξωφύλλου:
Ρούλα Μονογυιού, studio@greenline.gr

Επιμέλεια-Διορθώσεις:
Ευρυδίκη Αμανατίδου, <http://evriam.blogspot.gr>

Σελιδοποίηση:
Ηρακλής Λαμπαδαρίου, iraklis.lampadariou@gmail.com

Εκδόσεις Σαΐτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική χρήση
Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Μια φορά κι έναν καιρό, μέσα σ' ένα θαυμάσιο παλάτι, ζούσε μια μικρή πριγκίπισσα που την έλεγαν Έλενα. Είχε ένα χαριτωμένο προσωπάκι με μεγάλα γαλάζια μάτια και τα αυτιά της στόλιζαν σκουλαρίκια από λίλιπούτεια ροζ μαργαριτάρια. Στο λαιμό της χέρι φορούσε ένα βραχιολάκι που ήταν στολισμένο με τουρκουάζ πέτρες. Και στα καστανόξανθα μαλλιά της μια μικρή κορώνα με διαμαντάκια φανέρωνε πως ήταν πριγκίπισσα.

Η μαμά της, η βασίλισσα Ευαγγελία, είχε φροντίσει να φοράει η μοναχοκόρη της πάντα τα ωραιότερα ρούχα. Μεταξωτά, με μπόλικες πιέτες που την έκαναν να φουσκώνει σαν μπαλονάκι όταν φυσούσε αέρας κι εκείνη στροβιλιζόταν με χαρά. Κεντημένα με υπέροχα σχέδια, με ήλιους, πουλάκια, λουλούδια και μικρές μέλισσες. Ολόκληρη τη φύση τη συναντούσες στο φόρεμά της.

Όμως παρόλα τα στολίδια της, η μικρή πριγκίπισσα δε φαινόταν ευτυχισμένη.

Τριγυρούσε θλιμμένη στους διαδρόμους του παλατιού και στον τεράστιο κήπο. Ολομόναχη, αφού δεν είχε φίλες ή αδέρφια.

«Πότε θα αποκτήσω παρέα, μαμά; Δε μου αρέσει καθόλου που είμαι μόνη μου! Τόσα παιχνίδια και να μην έχω με ποιον να τα παίξω!» είπε μια μέρα στη μητέρα της παραπονεμένη.

«Τι να την κάνεις την παρέα, αγαπημένη μου κόρη; Εσύ δε χρειάζεσαι κανέναν! Εσύ είσαι η μοναδική πριγκίπισσα Έλενα! Έχεις εμάς που σε λατρεύουμε κι ένα παλάτι γεμάτο πολυτελή πράγματα και πανέμορφα παιχνίδια που άλλοι δεν έχουν δει ούτε στα όνειρά τους! Να, κοίτα τι σου έφερα!» είπε ο πατέρας της που μόλις εκείνη τη στιγμή είχε γυρίσει από ένα ακόμη ταξίδι.

Το δώρο που της έδωσε γελαστός ήταν μια κούκλα που μιλούσε. Το κοριτσάκι όρμησε στην αγκαλιά του με λαχτάρα.

«Καλώς ήρθες, μπαμπά μου! Όμως κι άλλη κούκλα; Έχω ένα σωρό!» απάντησε η Έλενα,

EKA

ωστόσο πήρε την κούκλα στα χέρια της, για να μη στεναχωρήσει τον πατέρα της, τον βασιλιά Δημήτριο, που τόσο την αγαπούσε.

«Λοιπόν, μικρή μου, παίξε και μετά γλύνε τα χέρια σου για να φάμε! Η μαγείρισσα έφτιαξε μελιτζάνες με κρέας, που είναι πολύ θρεπτικές» είπε η μητέρα της.

«Μελιτζάνες; Ξέρεις ότι δε μου αρέσουν οι μελιτζάνες! Σιχαίνομαι τις μελιτζάνες!» διαμαρτυρήθηκε με πείσμα η Έλενα και στράβωσε το όμορφο μουτράκι της.

«Οι μελιτζάνες είναι νόστιμες και πολύ θρεπτικές. Φάε, κοριτσάκι μου, να μεγαλώσεις, να κοκκινίσουν τα μαγουλάκια σου! Σε παρακαλώ! Είσαι τόσο αδύνατη και χλωμή!» έλεγε συνεχώς η μητέρα της στεναχωρημένη.

«Δε θέλω, σου λένω! Προτιμώ να μείνω νηστική!» άρχισε τα κλάματα εκείνη.

«Αχ! Και να ήταν μόνο οι μελιτζάνες που δεν τρώς!» αναστέναξε στεναχωρημένη η μητέρα της.

Αυτό γινόταν όλη την ώρα. Η Έλενα δεν έτρωγε και η μαμά της την κυνηγούσε στον κήπο να την ταΐσει το αυγό της, τη φρουτόκρεμα και το γιαουρτάκι της. Ιδιαίτερα όταν είχαν μελιτζάνες, η πριγκίπισσα δεν άνοιγε το στόμα της. Απέφευγε τη μαμά της κυνηγώντας τα παγώνια κι ανεβοκατεβαίνοντας στην τσουλήθρα.

Μια μέρα που ο ήλιος χαμογελούσε, η μικρή πριγκίπισσα τριγυρνούσε ως συνήθως μόνη στον κήπο, μυρίζοντας τα λουλούδια του φράχτη που μοσχοβολούσαν.

«Ψιτ, ψιτ!» ακούστηκε μια λεπτή φωνούλα.

Η Έλενα κοίταξε παραξενεμένη γύρω της, μα δεν είδε κανέναν.

«Ψιτ, κοριτσάκι, εδώ, εδώ!» συνέχισε η φωνή.

Η μικρή πριγκίπισσα είδε τότε πως υπήρχε μια τρυπούλα στον φράχτη. Κοιτώντας προσεκτικά,

διέκρινε το πρόσωπο ενός κοριτσιού. Πλησίασε μέχρι που ήρθε πολύ κοντά σε ένα ευχάριστο, παχουλό, ροδοκόκκινο προσωπάκι. Δύο τεράστια καστανά μάτια κι ένα γλυτό χαμόγελο την έκαναν να συμπαθήσει αμέσως αυτό το κορίτσι που ήταν στην ηλικία της.

«Ποια είσαι;» τη ρώτησε γεμάτη περιέργεια.

«Με λένε Ευτυχία και μένω εδώ παρακάτω σ' ένα κτήμα με την οικογένειά μου. Θέλεις να παίξουμε;»

Η Έλενα μόνο που δε χοροπήδησε από τη χαρά της. Πρώτη φορά της ζητούσε ένα άλλο παιδάκι να παίξουν.

«Ναι!» φώναξε ενθουσιασμένη.

Έκανε χώρο με τα χέρια της και στη στιγμή βγήκε από τον φράχτη χωρίς να την αντιληφθεί κανείς από το παλάτι. Με γρήγορες κινήσεις έβγαλε την κορώνα από τα μαλλιά της για να μην την αναγνωρίσουν, και την έβαλε στην τσέπη της. Δεν ήθελε να την κάνουν παρέα μόνο και μόνο

επειδή ήταν η κόρη του βασιλιά. Ήθελε να τη δεχτούν σαν ένα οποιοδήποτε απλό κορίτσι.

«Με λένε Έλενα!» είπε κι έδωσε το χεράκι της ευγενικά στη νέα της φίλη.

«Εμένα Ευτυχία, όπως σου είπα. Έχω έρθει πολλές φορές εδώ για να παίξω, μα πρώτη φορά συναντάω άλλο κοριτσάκι. Θέλεις να πάμε στο κτήμα μας; Έχουμε κότες, πάπιες, σκύλο, γάτα και μια αγελάδα. Είναι εκεί και τα αδερφάκια μου. Τώρα που δεν έχουμε σχολείο, όλη μέρα τσαλαβουτάμε στα νερά της λιμνούλας και κυλιόμαστε στο χορτάρι.»

Η Έλενα δεν πίστευε στ' αυτιά της. Παιχνίδια, παρέα, ζώα, λίμνη! Τα είχε ακούσει όλα αυτά, μα δεν τα είχε χαρεί ποτέ.

«Πάμε!» είπε χαρούμενη.

Τα δύο κορίτσια πιάστηκαν χέρι-χέρι και κατέβηκαν τρέχοντας την γλαγιά του λόφου όπου ήταν χτισμένο το παλάτι. Όταν έφτασαν στο σπίτι της Ευτυχίας, εκείνη φώναξε τα αδέρφια της και

αμέσως μαζεύτηκε γύρω τους μια ομάδα από έξι χαμογελαστά και ροδαλά πιτσιρίκια. Δέχτηκαν την Έλενα στην παρέα τους σαν να την ήξεραν χρόνια κι όλα μαζί έπαιξαν κρυφτό, κυνηγητό, σχοινάκι, αγαθματάκια. Κυνήγησαν και τις κότες ξεκαρδισμένα στα γέλια. Κι όταν κατάκοπα δεν είχαν άλλη ανάσα, ξάγλωσαν στο χορτάρι να ξεκουραστούν.

«Παιδιά, μεσημέριασε, φτάνει τόσο παιχνίδι, ελάτε για φαγητό!» ακούστηκε μια γλυκιά φωνή.

«Μαμά, να φάει μαζί μας και μια καινούρια φίλη μας, η Έλενα,» ρώτησε η Ευτυχία.

«Μα φυσικά! Έλα, κοριτσάκι μου! Έχει μπόλικο φαί για όλους!» απάντησε η κυρία Ελπινίκη.

Τα παιδιά κάθισαν στο μεγάλο ξύλινο τραπέζι κι άρχισαν να τρώνε ένα φαγητό που η Έλενα δεν είχε ξαναδεί. Το δοκίμασε και της φάνηκε υπέροχο!

«Γιατί και η δική μου μαμά δε φτιάχνει τόσο νόστιμα φαγητά,» αναρωτήθηκε η Έλενα.

«Σου αρέσει, κοριτσάκι μου,» ρώτησε η μαμά της Ευτυχίας.

«Πολύ! Γεια στα χέρια σας, κυρία Ελπινίκη! Τι είναι,»

«Παπουτσάκια!»

Η Έλενα κρατήθηκε να μη γελάσει με το περίεργο όνομα του φαγητού. Μη φανεί πως κοροϊδεύει τη φιλόξενη κυρία! Είδε που τα υπόλοιπα παιδάκια φούσκωναν τα μαγουλάκια τους τρώγοντας ευχαριστημένα κι έφαγε με όρεξη όλη της τη μερίδα.

Η μικρή πριγκίπισσα κοίταξε γύρω της. Το σπίτι της οικογένειας δεν ήταν μεγάλο και πολυτελές σαν το δικό της. Τα κοριτσάκια δε φορούσαν στολίδια σαν εκείνη. Όλα ήταν φτωχικά. Παιχνίδια δεν υπήρχαν. Ούτε πολλά έπιπλα. Μόνο τα απαραίτητα. Υπήρχαν όμως χαμόγελα και ροδοκόκκινα μάγουλα σε ευτυχισμένα πρόσωπα. Αυτά που ήθελε και η μαμά της να στολίζουν το πρόσωπο της μονάκριβης κόρης της. Σκέφτηκε τι

EM 3-

ευτυχισμένη θα ήταν αν είχε κι εκείνη αδέρφια κι αναστέναξε.

«Τι έχεις, κοριτσάκι μου;» ρώτησε η κυρία Ελληνίκη.

«Να! Σκέφτομαι πως πέρασα υπέροχα μαζί σας, μα πρέπει σε λίγο να γυρίσω στο σπίτι μου. Οι γονείς μου θα ανησυχούν».

«Να έρχεσαι όποτε θέλεις, Έλενα! Αφού παίζεις τόσο όμορφα κι αγαπημένα με τα παιδιά μου, να έρχεσαι κάθε μέρα αν θέλεις! Να νιώθεις πως δεν είσαι μόνη σου, πως έχεις αδερφάκια εδώ!»

«Σας ευχαριστώ πολύ! Είστε πολύ καλή, κυρία Ελληνίκη! Θα έρχομαι!» είπε με χαρά η Έλενα.

Το απομεινέρο γύρισε και ο πατέρας, ο κύριος Χρήστος, από τη δουλειά του, κουρασμένος πολύ. Πριν καθίσει στο τραπέζι, φίλησε τη γυναίκα του και τα παιδιά του και καλοδέχτηκε τη μικρή τους φιλοξενούμενη. Η Έλενα παρατήρησε πως κούτσαινε και βάδιζε αργά.

«Ο μπαμπάς μου έχει πρόβλημα με το πόδι του», της ψιθύρισε στο αυτί η Ευτυχία.

«Γιατί δεν πάει στον γιατρό;» ρώτησε η Έλενα.

«Είναι πολύ ακριβή η θεραπεία. Όλη μέρα δουλεύει ο μπαμπάς μου για να φέρει χρήματα. Είμαστε τόσα άτομα, δεν περισσεύουν για εκείνον!» είπε η Ευτυχία στεναχωρημένη και χαμήλωσε το κεφάλι της.

«Έχετε όρεξη για μια βόλτα με το κάρο;» ρώτησε κεφάτος ο μπαμπάς μόλις έφαγε.

«Ναι!» πετάχτηκαν τα μικρά με μια φωνή.

«Πάμε! Ο κυρ-Ονούφριος θα χαρεί να κουβαλήσει τόσο χαρούμενη παρέα».

Γύρισαν όλη την πλαγιά, πέρασαν γύρω-γύρω από τη λίμνη και σ' όλη τη διαδρομή τα πιτσιρίκια τραγουδούσαν δυνατά για τον Ονούφριο, τον γάιδαρο με τα μεγάλα αυτιά, για την πονηρή αλεπού και την πεταλούδα με τα πολύχρωμα φτερά.

Το βραδάκι που ο ήλιος κρύφτηκε πίσω από το ψηλό βουνό, η Έλενα ευχαρίστησε και χαιρέτησε την οικογένεια. Μετά πιάστηκαν με την Ευτυχία χέρι-χέρι κι ανέβηκαν τον λόφο αργά. Δεν ήθελαν να αποχωριστούν, τόσο ωραία είχαν περάσει, τόσο πολύ είχαν ταιριάξει. Σαν έφτασαν στον πυκνό λουλουδένιο φράχτη του παλατιού, η Έλενα αποχαιρέτησε με ένα φιλί την Ευτυχία.

«Θα παίξουμε αύριο πάλι;»

«Και το ρωτάς; Καληνύχτα, φιλενάδα μου!» είπε η Ευτυχία και της ανταπόδωσε το φιλί.

«Καληνύχτα, φιλενάδα!» είπε τρισευτυχισμένη η Έλενα.

Μπήκε στον κήπο του παλατιού κι εκεί σταμάτησε απότομα. Ο μπαμπάς και η μαμά της καθόντουσαν στη βεράντα και φαινόταν πολύ στεναχωρημένοι.

«Πού χάθηκες όλη μέρα, παιδί μου;» τη ρώτησε η βασίλισσα Ευαγγελία καθώς την έσφιγγε στην αγκαλιά της.

«Μην το ξανακάνεις αυτό, ποτέ! Κοντέψαμε να πεθάνουμε από την αγωνία μας! Πού ήσουν, πες μας!» τη μάλωσε πολύ θυμωμένος ο βασιλιάς Δημήτριος.

«Σας ζητώ συγγνώμη! Ξέρω πως δεν έπρεπε να φύγω χωρίς την άδειά σας, όμως πέρασα την πιο όμορφη μέρα της ζωής μου! Γνώρισα την Ευτυχία με τα πολλά αδερφάκια, κυνήγησα κότες, πέταξα πέτρες στη λιμνούλα τους, πήγα βόλτα με τον κύριο Ονούφριο, έφαγα παπούτσια...» είπε ενθουσιασμένη η Έλενα.

Οι γονείς της κοιτάχτηκαν παραξενεμένοι. Μετά ξέσπασαν σε γέλια.

«Τι έφαγες, είπες; Παπούτσια;»

«Ναι! Τα έφτιαξε η κυρία Ελπινίκη και ήταν πεντανόστιμα. Μαμά, να φτιάξεις κι εσύ! Αλλά στεναχωρήθηκα κιόλας επειδή ο κύριος Χρήστος είναι άρρωστος και δεν έχουν λεφτά για τον γιατρό».

«Ένα-ένα πέστα μας! Μας μπερδεψες!»

Τότε η μικρή πριγκίπισσα διηγήθηκε στους γονείς της με κάθε λεπτομέρεια όλα τα γεγονότα της ημέρας.

«Θα με συγχωρήσετε λοιπόν; Θα μπορέσω να πάω να ξαναδώ τους φίλους μου; Το θέλω τόσο πολύ! Είναι καταγληκτικοί όλοι τους! Και μη νομίζετε πως με έκαναν παρέα επειδή ξέρουν ότι είμαι πριγκίπισσα! Τίποτε δεν ξέρουν για μένα! Είναι απλώς καλοί κι ευγενικοί άνθρωποι. Είμαι πολύ ευτυχισμένη που βρήκα επιτέλους φίλους! Η Ευτυχία είναι το πιο γλυκό κορίτσι του κόσμου! Και να τη δεις, μαμά, έχει κόκκινα μαγουλάκια όπως θέλεις να έχω κι εγώ. Άμα τη γνωρίσεις, θα τη συμπαθήσεις αμέσως! Αν κάνω παρέα μαζί της, θα τρώω όλο το φαί μου, το υπόσχομαι! Αλλά κι εσύ να κάνεις το φαγητό που μου άρεσε τόσο, ναι,» είπε με μια ανάσα η Έλενα.

«Ποιο φαγητό; Τα παπούτσια;» γέλασε η βασίλισσα Ευαγγελία.

«Ναι!»

«Όχι παπούτσια, αγάπη μου! Παπουτσάκια το λένε. Και ξέρεις από τι φτιάχνεται; Από μελιτζάνες!»

«Τι; Αλήθεια, μαμά;» απόρησε η Έλενα.

«Ναι, καλό μου! Από μελιτζάνες που τόσο επέμενα να δοκιμάσεις έστω μια φορά! Είδες που είχα δίκιο; Τι νόστιμες που είναι και τι έχανες τόσο καιρό με το πείσμα σου;»

«Ναι, μαμά! Συγγνώμη! Θα ακούω ό,τι μου λες!» είπε θλιμμένη η Έλενα κι έσκυψε το κεφαλάκι της.

«Έλα, μη στεναχωριέσαι! Κατάλαβες πια πως ό,τι σου λέμε είναι γιατί σε αγαπάμε πολύ; Κι ας σε μαλώνουμε καμιά φορά! Να το θυμάσαι πάντα αυτό!»

«Ναι, μαμά! Μανούλα, σε παρακαλώ, θα έρθεις κι εσύ αύριο να γνωρίσεις την Ευτυχία, την κυρία Ελληνίκη και τον κύριο Χρήστο;»

«Φυσικά, αγάπη μου! Θέλω να τους ευχαριστήσω που έκαναν την κόρη μου τόσο ευτυχισμένη!»

«Είναι πολύ φτωχοί, μαμά! Τα παιδιά δεν έχουν παιχνίδια. Εγώ έχω τόσα και δεν παίζω ποτέ μαζί τους. Τι θα έλεγες να τους τα χάριζα;»

«Θα έλεγα πως είσαι ένα καταπληκτικό κορίτσι με μια σπουδαία καρδιά. Μπράβο σου που το σκέφτηκες!»

«Τέλεια! Πάω να ξεχωρίσω αυτά που δε χρειάζομαι. Και φορέματα έχω πολλά! Θέλω να τα μοιραστώ όλα μαζί τους. Εξάλλου τι αξίζουν τα πράγματα όταν είναι κλεισμένα σε συρτάρια και ντουλάπες και δεν τα χαίρεται κανείς; Όταν άλλοι τα χρειάζονται τόσο πολύ κι εμάς μας περισσεύουν;» είπε η Έλενα κι ανέβηκε τρέχοντας τις μαρμάρινες σκάλες για το δωμάτιό της.

«Θυμάσαι να ξαναείδες το παιδί μας τόσο χαρούμενο;» ρώτησε ο βασιλιάς τη γυναίκα του.

«Όχι! Και φαντάσου, έκανα τα πάντα για να τη δω να χαμογελά! Τελικά φίλους χρειαζόταν το χρυσό μου! Γι' αυτό δεν έτρωγε, η στεναχώρια έφταιγε. Δημήτριά, πρέπει να βοηθήσουμε κι εμείς

αυτήν την οικογένεια. Κανένας τους δε γνώριζε ότι η Έλενα είναι κόρη μας. Όσα έκαναν ήταν χωρίς να θέλουν να κερδίσουν κάτι, μόνο από την καλή τους την καρδιά».

«Ετσι είναι Ευαγγελία μου! Θα τους φροντίσουμε οπωσδήποτε, είναι καθήκον μας! Όταν ο κόσμος υποφέρει, όλοι μας πρέπει να κάνουμε κάτι για να ελαφρύνουμε το βάρος που κουβαλάει», συμφώνησε εκείνος.

Την άλλη μέρα, ενώ η κυρία Ελπινίκη άπλωνε ρούχα κι ο κύριος Χρήστος μαστόρευε κάτι, δεν πίστευαν στα μάτια τους καθώς η βασιλική άμαξα σταμάτησε έξω από την αυλή τους. Η μικρή πριγκίπισσα κατέβηκε χαρωπή κι έτρεξε κοντά τους. Η Ευτυχία έτρεξε κι αυτή κι αγκάλιασε τη φίλη της.

«Μα, εσύ, εσύ είσαι...» έχασε τα λόγια της η Ευτυχία.

«Ναι, εγώ είμαι!» γέλασε η Έλενα.

Πέρασαν την ημέρα όλοι μαζί. Ο βασιλιάς ζήτησε να μάθει τι πρόβλημα είχε το πόδι του κυρίου Χρήστου και φρόντισε να πάει αμέσως για θεραπεία ο πατέρας της Ευτυχίας. Η Έλενα μοίρασε στα παιδιά τα ρούχα και τα παιχνίδια που τους είχε φέρει. Μαζεύτηκαν κι άλλα πιτσιρικά από τη γειτονιά κι άρχισαν να παίζουν όλα μαζί ενθουσιασμένα.

«Πώς να σας ευχαριστήσουμε για το καλό που μας κάνατε, Μεγαλειοτάτη;» ρώτησε με δάκρυα στα μάτια η κυρία Ελληνίκη.

«Απλώς να μου μάθεις τη συνταγή για τα παπουτσάκια που έφαγε και ξετρελάθηκε η κόρη μου!» είπε η βασίλισσα γελώντας.

«Τώρα πια δε θα ξαναπαραπονεθώ, θα τρώω όλα τα φαγητά! Και πρώτες και καλύτερες τις μελιτζάνες! Που είναι και τόσο θρεπτικές, ε μαμά;» δήλωσε η Έλενα.

«Ναι, πριγκίπισσά μου, καλά θα κάνεις! Υπάρχουν άνθρωποι στην πόλη μας που θα ήταν

πολύ ευχαριστημένοι να έχουν έστω ένα πιάτο φαί στο τραπέζι τους. Ξέρεις, γλυκιά μου, πόσο πεινάνε;» είπε στεναχωρημένη η κυρία Ελληνίκη.

«Αλήθεια, κυρία Ελληνίκη; Ποτέ δεν το φαντάστηκα αυτό!» είπε με έκπληξη η πριγκίπισσα.

«Αλήθεια! Να, εδώ πιο κάτω, υπάρχουν δύο παιδάκια που ζουν με τη γιαγιά τους επειδή οι γονείς τους πέθαναν. Η γιαγιά δεν μπορεί να δουλέψει και να βγάλει χρήματα οπότε καταλαβαίνετε πόσο δύσκολα περνάνε. Όλη η γειτονιά τους βοηθάει, τους πάει φαγητό, αλλά και πάλι είναι πολύ δύσκολη η κατάσταση. Τα παιδιά χρειάζονται ρούχα, παπούτσια, βιβλία κι ένα σωρό πράγματα ακόμη. Κι όταν πεθάνει η γιαγιά, τι θα απογίνουν τα ορφανά;» αναρωτήθηκε η κυρία Ελληνίκη.

«Κι εδώ πιο πάνω, ζει ο κυρ-Γιάννης με την οικογένειά του που τις προάλλες κήκε το σπίτι τους και δεν του περισσεύουν χρήματα για να χτίσει καινούριο. Τώρα μένουν στα χαλάσματα,

αλλά όταν έρθει ο χειμώνας τι θα γίνει; Πώς θ' αντέξουν το κρύο και τις βροχές χωρίς στέγη πάνω από τα κεφάλια τους;» συμπλήρωσε ο κύριος Χρήστος.

«Είναι κι ο παππούς Ηλίας εδώ απέναντι, που ζει μόνος. Προχθές γλίστρησε κι έσπασε το πόδι του. Δυσκολεύεται πάρα πολύ ο καημένος αφού δεν έχει κανέναν στον κόσμο για να τον φροντίσει», είπε θλιμμένη η Ευτυχία.

Ο βασιλιάς και η βασίλισσα άκουγαν πολύ προσεκτικά. Οι γονείς της Ευτυχίας τους εξήγησαν όλα τα προβλήματα που είχαν οι άνθρωποι της πόλης. Και η Έλενα άκουγε με το στόμα ανοιχτό από την έκπληξη. Δε φανταζόταν ότι υπάρχει τόσος πόνος στον κόσμο. Νόμιζε πως η μόνη δυστυχία είναι να σε πιέζουν να φας μελιτζάνες.

Σαν βράδιασε, η βασιλική οικογένεια γύρισε στο παλάτι. Η Έλενα πήγε για ύπνο κατάκοπη, οι γονείς της όμως έμειναν ξάγρυπνοι συζητώντας μέχρι τα χαράματα. Και αποφάσισαν πως όλα πια

θα άλλαζαν στο βασίλειο για να καλύτερέψει η ζωή των υπηκόων τους.

Πράγματι, η βασίλισσα έκανε συχνές επισκέψεις στα σπίτια της πόλης για να δει αν οι άνθρωποι χρειάζονται τρόφιμα, ρουχισμό και φάρμακα. Ο βασιλιάς φρόντισε ώστε να έχουν όλοι δουλειά. Επισκεπτόταν τα μαγαζιά και τα χωράφια κι έλεγχε ποιι είχαν ανάγκη από βοήθεια. Τους έδινε χρήματα ώστε να αγοράζουν τα χρειαζούμενα υλικά. Έχτισε ένα ορφανοτροφείο για τα παιδιά χωρίς γονείς κι ένα γηροκομείο για τους ηλικιωμένους που ζούσαν μόνοι.

Όσο για την πριγκίπισσα Έλενα, έγινε η αγαπημένη όλων. Δεν άφησε κανένα παιδάκι παραπονεμένο, σε όλα μοίρασε ρούχα και παιχνίδια. Και με δική της πρόταση, φτιάχτηκε ένα υπέροχο καινούριο σχολείο και μια τεράστια παιδική χαρά. Επίσης, μια μεγάλη βιβλιοθήκη για να

περνούν τις ελεύθερες ώρες τους τα παιδιά μετά το παιχνίδι.

Δεν υπήρχε πια δυστυχία στην πόλη αυτή. Εξαφανίστηκε όταν εμφανίστηκε η αγάπη και η φροντίδα του ενός ανθρώπου για τον άλλο.

Τον επόμενο χρόνο ήρθε στον κόσμο ακόμη μια πριγκίπισσα, η μικρή χαριτωμένη Χρύσα. Η Έλενα ήταν τρισευτυχισμένη που είχε πια παρέα μια υπέροχη αδερφούλα!

Τα δύο κορίτσια και η Ευτυχία με τ' αδέρφια της έγιναν αχώριστοι φίλοι και καθημερινά ξεσήκωναν τον κόσμο με τα παιχνίδια και τις χαρούμενες φωνές τους.

Κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

Κι αν το πιστέψεις το παραμύθι αυτό και κάνεις κι εσύ καλό για όσους είναι γύρω σου, ακόμη κι αν δεν είσαι πριγκίπισσα ή βασιλιάς, πού ξέρεις; Μπορεί με τη μικρή σου βοήθεια, αυτός ο κόσμος να γίνει καλύτερος!

Αφήστε τα βιβλία
να πετάξουν
ελεύθερα!

Η ιδέα για τις Εκδόσεις Σαΐτα ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της αγάπης για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της δημιουργικότητας,
ο ζέφυρος της καινοτομίας,
ο σιρόκος της φαντασίας,
ο λεβάντες της επιμονής,
ο γραίγος του οράματος,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε
τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Η σχέση της **Ευτυχίας Κουκουζέτη-Δημακοπούλου** με τη ζωγραφική είναι μια σχέση πάθους. Δεν έχει διδαχθεί ζωγραφική, όμως το ένστικτό της την οδηγεί σε αυτή με αυτό το πάθος. Ξεκίνησε να εκθέτει τον Ιούλιο του 2008, ενώ θα ήθελε όσο ζει να έχει τη δυνατότητα να εκφράζεται με τη ζωγραφική. Δε δηλώνει ζωγράφος, αλλά ζωγραφίζει. Είναι μέλος του Εικαστικού Ομίλου Καρδίτσας από το 2008. Έχει τρεις ατομικές εκθέσεις, ενώ συμμετείχε σε είκοσι τρεις ομαδικές μεταξύ των οποίων: στον Ελληνογαλλικό Σύνδεσμο Κοθωνακίου, στο Παλιτάκι Χαϊδαρίου, στο Αρχαιολογικό Μουσείο Καρδίτσας, στο Gallery Mirror art, στον Εικαστικό Όμιλο Καρδίτσας, στο Θεατρικό εργαστήριο Καρδίτσας, στο Μέγαρο Πινακοθήκης Πειραιά.

Τι βάσανα που έχει η ζωή της πριγκίπισσας Έλενας! Αφού δεν της αρέσουν οι μελιτζάνες, πόσες φορές πρέπει να το πει;

Η Έλενα έχει τα πάντα. Παιχνίδια, ρούχα, ένα μεγάλο όμορφο σπίτι και γονείς που τη λατρεύουν. Τι αχарιστία, θα έλεγαν όλοι! Αφού λοιπόν δεν της λείπει τίποτα, γιατί είναι τόσο θλιμμένη; Όσοι μια μέρα, όλα αλλάζουν. Περνώντας μέσα από μια τρύπα του βασιλικού φράχτη, η Έλενα συναντάει την ...Ευτυχία και δοκιμάζει ένα φαγητό με περίεργο όνομα.

«Η πριγκίπισσα που δεν έτρωγε μελιτζάνες» είναι μια σαγηνευτική ιστορία για τη φιλία και τη σημασία της προσφοράς των αγαθών.

«Κι αν το πιστέψεις το παραμύθι αυτό και κάνεις κι εσύ καλό για όσους είναι γύρω σου, ακόμη κι αν δεν είσαι πριγκίπισσα ή βασιλιάς, πού ξέρεις; Μπορεί με τη μικρή σου βοήθεια, αυτός ο κόσμος να γίνει καλύτερος!»